

közli, melyben a szerző gondos és finom precizitással tekinti át a biológiai tanítás módszerének történeti kifejlődését. A szakemberek e tanulmányból főleg a módszer kialakulására vonatkozólag kapnak pontos adatokat s a cikk minden rövidege mellett is biztos eligazodást jelent azok részére, kik a kronológikus adatok megbízható támpontjait keresik. A módszertani problémákat csak annyiban érinti, amennyire azok a történeti kialakulás megértéséhez szükségesek, mégis tiszta képünk van arról, hogy a biológia tanításának módszere miképpen jutott el Lüben formalisztikus irányától kezdve Junge, illetőleg Schmeil ökológiai módszerén át a Driesch-féle totalitás elvének alkalmazásával a mai munkaiskolai u.n. szintetikus biológiai oktatáshoz.

A folyóirat további részében könyvismertetések közöl, míg *Haszler Károly* a németországi középiskolai tanárok anyagi, társadalmi és politikai helyzetét, — *Erdős Tivadar* pedig Görögország tanügyi viszonyait ismerteti. Ez utóbbi cikkből megtudjuk, hogy az athéni gyakorló gimnáziumba teljes fizetésük megtartásával évenként 50—50 vidéki tanár van berendelve, kik az évi rendszeres didaktikai munka után (hospitálások, megbeszélések, tanítások) a modern módszertani elveket magukkal víve térnek vissza előbbi állomáshelyeikre. (kd)

Magyar Paedagogia ápr.—jún. számában *Stuhlmann Patrik* az internátusi nevelés kérdéséről ír. Sok oldalról megvilágítja az internátusi nevelés előnyeit és hátrányait a családi neveléssel szemben. Csak az esetben helyettesítheti azonban a családi helyes nevelést, ha a szülők közötti szükséges és természetes harmónia hiányzik, vagy a szülők az iskola székhelyétől messze laknak. Ismerteti a dahlemi Schülerheimok hiányait, ahol a tanulók kb. 18-an egy-egy családot alkotnak s a családok egymástól meglehetősen messze laknak. Az internátusi nevelés sok problémájára keresi a helyes megoldást.

Solt Andor arról értekezik, hogy milyen szempontok irányadók a magyar irodalomtörténeti anyag kiszemelésénél a középiskolai tanításban. A tanárok egy részénél a súlypont az írók és költők működésével kapcsolatos tényeken van s ennek megfelelően életrajzokban vázolja az irodalom történetét. Másoknál a kiváló alkotások szépségeinek kutatása dominál s a művekkel kapcsolatban kerül szó az alkotó művésztől. A harmadik csoport az irodalmi művek mögött rejtőző mozgató erőket, szellemiséget tartja szem előtt. Cikkíró megállapítja, hogy a középiskola célkitűzésének (általános műveltség) az első felel meg legjobban, ami nem jelenti azt, hogy esetenként ne legyen a tanulók színvonalának megfelelő esztétikai fejtegetés és mindenkor zárja ki a szellemtörténeti szempontokat.

A folyóirat irodalom-ismertető részében *Gyulai Agost* hosszú tanulmányban mutatja be, miként kell egy könyvet ismertetni és méltatni. Kornis Gyula: A kultúra válsága c. könyvét méltatja igen részletesen, iskolapéldát mutatva erre a műfajra. (mgy)